

Η Αγάπη της Μάνας και ο γιος που ντρεπόταν γι'

H

μητέρα του Γιάννη είχε μόνο ένα μάτι, ήταν μια γυναίκα ηλικιωμένη και καταπονημένη από την ζωή. Ο Γιάννης ντρεπόταν γι' αυτήν κι ώρες ώρες την μισούσε. Η δουλειά της ήταν μαγείρισσα στην φοιτητική λέσχη. Μαγείρευε για τους φοιτητές και τους καθηγητές για να βγάζει τα έξοδά τους.

Δεν ήθελε να του μιλάει για να μην μαθαίνουν ότι είναι παιδί μιας μητέρας καθαρίστριας με ένα μάτι. Οι φοιτήτριες έφευγαν γρήγορα, όποτε την έβλεπαν να βγαίνει για λίγο από την κουζίνα κι έλεγαν πως δεν άντεχαν το θέαμα και πως τους προκαλούσε μια ανυπόφορη ανατριχίλα.

Μα από μικρός είχε πρόβλημα με την εικόνα της μητέρας του.

Μια μέρα όταν ακόμη πήγαινε στο δημοτικό, πέρασε η μητέρα του στο διάλειμμα να του πει ένα γεια.

Ένοιωσε πολύ στενοχωρημένος. «Πως μπόρεσε να μου το κάνει αυτό»;... αναρωτιόταν... Την αγνόησε, της έριξε μόνο ένα μισητό βλέμμα κι έτρεμε. Την επόμενη μέρα ένας από τους συμμαθητές του φώναξε: «Εεεε, η μητέρα σου είναι σαν κύκλωπας έχει μόνο ένα μάτι!».

Ήθελε να πεθάνει, ήθελε να εξαφανιστεί. Όταν γύρισε σπίτι, της είπε: «αν είναι

όλοι να γελάνε μαζί μου εξαιτίας σου τότε καλύτερα να πεθάνεις!».

Αυτή δεν του απάντησε.

«Ήθελα να φύγω από εκείνο το σπίτι και να μην έχω καμία σχέση μαζί της. Έτσι διάβαζα πάρα πολύ σκληρά με σκοπό να φύγω μια μέρα μακριά για σπουδές και τα κατάφερα, μα ήλθε κι έπιασε αυτή τη δουλειά στη λέσχη για να με βοηθάει. Δεν μπορούσε να πάει κάπου αλλού;» έλεγε αργότερα σ' ένα φίλο του.

Αργότερα παντρεύτηκε. Αγόρασε ένα δικό του σπίτι. Έκανε δικά του παιδιά κι ήταν ευχαριστημένος με τη ζωή του, τα παιδιά του, την γυναίκα του και τη δουλειά του!

Μια μέρα μετά από χρόνια απουσίας, η μητέρα του πήγε να τον επισκεφτεί.

Δεν είχε δει ποτέ από κοντά τα εγγόνια της. Μόλις εμφανίστηκε στην πόρτα, τα παιδιά του άρχισαν να γελάνε, θύμωσε μαζί της, επειδή είχε πάει χωρίς να του το ζητήσει και χωρίς να τον προειδοποιήσει.

Τότε της φώναξε: «πως τολμάς να έρχεσαι ξαφνικά στο σπίτι μου και να τρομάζεις τα παιδιά μου; Βγες έξω! Φύγε!».

Η μητέρα του απάντησε γαλήνια: «Αα, πόσο λυπάμαι, κύριε! Μάλλον μου έδωσαν λάθος διεύθυνση» κι εξαφανίστηκε, χωρίς να καταλάβουν τα μικρά πως είναι γιαγιά τους.

Πέρασαν χρόνια και μια μέρα βρήκε στο γραμματοκιβώτιο του σπιτιού του μια επιστολή για τη σχολική συγκέντρωση της τάξης του από το δημοτικό σχολείο, που θα γινόταν στην πόλη πού γεννήθηκε. Είπε ψέματα στη γυναίκα του ότι θα έκανε ένα επαγγελματικό ταξίδι και πήγε. Όταν τελείωσε η συγκέντρωση των συμμαθητών, πήγε στο σπίτι που μεγάλωσε, μόνο από περιέργεια. Οι γείτονες, του είπαν ότι η μητέρα του είχε πεθάνει πρόσφατα. Δεν έβγαλε ούτε ένα δάκρυ. Του έδωσαν ένα γράμμα που είχε αφήσει γι' αυτόν:

“Αγαπημένε μου γιέ, σε σκέφτομαι συνέχεια. Λυπάμαι που ήρθα στο σπίτι σου και φόβισα τα παιδιά σου. Έμαθα ότι έρχεσαι για την σχολική συγκέντρωση κι ένοιωσα πολύ χαρούμενη. Αλλά φοβάμαι ότι μπορεί να μην είμαι σε θέση να σηκωθώ από το κρεβάτι για να έρθω να σε δω. Έγραψα αυτό το γράμμα να στο δώσουν αν δεν με προφτάσεις. Στεναχωριέμαι που σε έφερνα σε δύσκολη θέση και ντρεπόσουν για μένα όσο ήσουν μικρός. Βλέπεις όταν ήσουν πολύ μικρός, είχες ένα σοβαρό ατύχημα κι έχασες το μάτι σου. Δεν θα μπορούσα να σε βλέπω να μεγαλώνεις με ένα μάτι. Έτσι σου έδωσα το δικό μου. Ήμουν τόσο υπερήφανη που ο γιος μου θα έβλεπε τον κόσμο με τη δική μου βοήθεια, με το δικό μου μάτι. Ακόμη ένα πράγμα, είχα κάνει και μια μικρή ασφάλεια ζωής σε περίπτωση που μου συνέβαινε κάτι να μπορέσεις να μεγαλώσεις με αξιοπρέπεια, και ευτυχώς δεν μου συνέβηκε κάτι. Στην ασφάλιση αυτή έχουν μαζευτεί κάποια λεφτά και σε παρακαλώ πάρε τα για να

σπουδάσουν τα εγγονάκια μου που αγαπώ όσο και εσένα..

Θα σε αγαπώ για πάντα

Η μάνα σου ”